

PAIDIATROS.

Aan FEISSER, PINKHOF en ESCHAUZIER.

Dat FEISSER, wat hij te zeggen had over het kinderartsen-vraagstuk in dezelfde vorm goot als PAIDIATROS I, meen ik als een persoonlijke beleefdheid te mogen en moeten op prijs stellen.

De argelooze lezer zou kunnen meenen, dat hier van een bestrijding sprake was; het is echter duidelijk, dat de beide dialogen niets met elkaar uitstaande hebben: PAIDIATROS I *bestrijdt* den kinderarts-*huisarts*, PAIDIATROS II *verdedigt* den kinderarts *consulent*. De laatste werd in den eersten dialoog met opzet slechts terloops ter sprake gebracht, omdat hij niet tot moeilijkheden aanleiding geeft. In de gelijknamigheid der dialogen ondanks inhoudsverschil is FEISSER intusschen volmaakt Platonisch gebleven; ook FLATO's Hippias major en Hippias minor behandelen totaal verschillende problemen. Bezwaarlijker dan ook dan de gelijknamigheid der dialogen is de gelijknamigheid der erin voorkomende personen: IATROS uit II, kan onmogelijk dezelfde zijn als die uit I, zelfs geen familie of dan hoogstens een zeer verre neef. Terwijl toch IATROS uit I een volkomen normalen indruk maakt — hoogstens is hij in zijn gerechtvaardigde verontwaardiging over het incollegiale optreden van PAIDIATROS wat haastig in zijn conclusies, maar daarvoor is SOCRATES er dan ook om hem te matigen — legt IATROS uit II een volmaakt psychopathologische natuur aan den dag. Sommige uitingen daarvan zijn geheel onbegrijpelijk, zoo bijv. IATROS' weigering van elk consult, met wien dan ook. IATROS' tegenzin tegen een consult met PAIDIATROS echter is, schoon niet verdedigbaar, toch wel te verklaren: PAIDIATROS' persoon heeft twee kanten, den consulent en den huisarts voor kinderen. Deze beide kanten zijn in IATROS' geest sterk associatief verbonden aan de persoonlijkheid als geheel van PAIDIATROS. Er bestaat een duidelijk negatieve instelling van IATROS tegenover den kinderarts-huisarts, en nu vindt irradiatie plaats met als gevolg negatieve instelling tegenover de geheele persoonlijkheid van PAIDIATROS en via deze ook tegenover den consulent. Het is niet te verdedigen, het is ten slotte af te keuren, maar ik meen het mij langs bovenstaand psychisch mechanisme te kunnen verklaren.

Op alle abnormale geestesuitingen van IATROS (den uwen) den vinger te leggen, heeft geen zin: ik noem slechts zijn eisch van „onbeperkt vertrouwen van IDIOTES in hem” zijn meening, dat het „tegen het medisch fatsoen zou zijn, uitsluitend kinderen te behandelen” enz. enz..

Intusschen is dit, voor zoover mij bekend, voor het eerst, dat een zoo abnormale persoonlijkheid in een platonischen dialoog voorkomt.

Ik zou IDIOTES met klem willen aanraden, een anderen huisarts te kiezen en ik ben overtuigd, dat *mijn* IATROS met den uwen niet wil om gaan!

De afgunst-quaestie is in den eersten dialoog reeds ter sprake gebracht. Terecht wijst PINKHOF erop, dat het gezegde van de auto een aanhaling van PAIDIATROS' eigen woorden was, zooals eveneens PINKHOF die t. a. p. in dit *Tijdschrift* heeft medegedeeld. De huisarts heeft trouwens alleen maar profijt van PAIDIATROS' wagen: hij kan nu ten minste zoo af en toe nog eens ontdekken, waarheen diens heimelijke schreden zich gericht hebben.

ESCHAUZIER schildert een benijdenswaardig beeld uit lang vervlogen dagen; is het niet welhaast wreed, om dat aan de huidige generatie, die nu eenmaal zoo goed en zoo kwaad als het gaat met de kinderartsen (de kinderarts-huisartsen wel te verstaan) moet optrekken, te vertellen? Zelfs den jongen medicus, die daartoe toch in het algemeen weinig geneigd is, zou hij hiermede bijna tot een lawdator temporis acti maker.

H. TH. GREIDANUS.